בס"ד

דער בלעטל
טיב הקהילה
אויף אידיש

יו"ל ע"י קהילת שבתי בבית ד'
בנשיאות מורנו ורבנו הרה"צ
רבי גמליאל הכהן רבינוביץ שליט"א

ואתחנן
ט"ו אב תשפ"ה

די צייטן לויט אופק ירושלים

זמני הדלקת הנרות ומוצ"ש

הדה"נ	6:54
מוצש"ק	8:08
ר"ת	8:46

סוף זמן קריאת שמע ותפילה

סוזק"ש א'	8:32	סוז"ת א'	9:56
סוזק"ש ב'	9:20	סוז"ת ב'	10:28

די צייטן לויט די זומער זייגער

גליון מס': קמ"ו
שנה ג'

טיב הפרשה

רחום בדין
אויך אין דער דין ליגט רחמים גמורים

אין די וואכענדיגע סדרה לערנען מיר איבער די תפילות פון משה רבינו לקל חי, אז ער זאל אים אריינלאזן קיין ארץ ישראל.

דער פסוק ברענגט אויך אראפ דער לשון התפילה פון משה רבינו, אז משה רבינו האט געבעטן ביי הקב"ה, ה' אלקים אתה החלות להראות את עבדך את גדלך ואת ידך החזקה.

אויף די ווערטער 'ה' אלקים' זאגט רש"י אז הקב"ה איז א רחום בדין - אז ער איז א רחמן אויך ווען עס קומט צו דינים.

דער אמת איז, אז די בחינה איז אויך מרומז אין די תוה"ק אליין, די ניקוד העכער דער ווארט 'אלקים' וועלכע איז דער שם פון דין איז די זעלבע ניקוד פון דער שם הוי"ה.

מיר ווייסן דאך אז די ניקוד לערנט אויס דער מענטש ווי אזוי ער זאל ארויסזאגן דאס ווארט פון מויל, און דער ארויסזאגן איז לויט דער באדייט פון די ווארט, און דא קומט אויך אריין דער זעלבער געדאנק, עס קומט צו לאזן הערן אז אויסערליך איז טאקע דין, אבער אינעווייניג איז אלעס רחמים גמורים - ווייל אלעס וואס הקב"ה טוט מיט א מענטש איז רחמים גמורים אין די בחינה פון כל מה דעביד רחמנא לטב עביד, אבער כלפי חוץ זעט עס אויס ווי דינים.

מיר ווייסן אז כלפי חוץ איז אלעס רחמים גמורים, און דא שטעלט זיך די שאלה וואס אלע פרעגן אז אויב עס איז אזוי - פארוואס דארף מען דאווענען? אלעס וואס דער רבוש"ע מאכט איז דאך איז גוט.

די שאלה פרעגט מען אסאך אין די פריערדיגע ספרים, און עס איז דא דערויף אסאך מהלכים. איינס פון די מהלכים וואס ווערט געברענגט אין די ראשונים זאגט, אז די תפילה בעת צרה איז א מצוה, ווי אלע אנדערע מצוות מן התורה.

די מצוה הייבט זיך אן אז ערשט איז זיך דער איד מבטל פאר הקב"ה, ער איז זיך מבטל לדעת קונו און נעמט אלעס אן באהבה, און איינמאל ער טוט דאס - גייט ער אריבער צו דער צווייטער חלק, און דאס איז מקיים זיין די מצוה פון תפילה וועלכע איז א מצות עשה שהזמן גמרא.

>>> | המשך אין עמוד ב' |

טיב המערכת

דער כח פון תפילה

די הייליגע חז"ל האבן געזאגט, אז דאס וואס עס שטייט אין פסוק אין תהלים (יב, ט) 'כֻּרֻם זֻלּוּת לִבְנֵי אָדָם', דאס גייט ארויף אויף תְּפִלָּה, וועלכע איז עוֹמֶדֶת בְּרוּמוֹ שֶׁל עוֹלָם וּבְנֵי אָדָם מְזַלְזְלִים בָּהּ. וואלט מען זיך געדארפט מתבונן זיין אין דעם און פראבירן צו פארשטיין – ווייל יעדער זאך וואס מיר אנערקענען דער ווערד דערפון, זענען מיר נישט מזלזל דערין. אויב אזוי, מיט וואס איז אנדערש דער ענין פון תפילה, וואס כאטש מיר ווייסן איר גרויסן ווערד, טוען מיר עס נישט שעצן אזוי ווי עס וואלט געדארפט צו זיין?

דער פשוט'ער טעם דערצו איז, ווייל צומאל זעט א מענטש אז ער בעט און ווערט נישט געענטפערט, און דעריבער ווערט ער געפאלן ביי זיך, וויבאלד עס זעט אים אויס אז זיינע תפילות טראגן נישט קיין פירות, און אויך דעמאלטס טוט אים דער יצר הרע ארויפברענגען טרויעריגע יאוש געדאנקען, און ער זאגט צו אים – האסטו דען געמיינט אז בלויז דורכן רעדן וועסטו קענען פועל'ן א ישועה? דאס רעדן איז דאך בלויז לופט. און מיט אט די טענה, טוט דער יצר איבערנעמען דאס הארץ פונעם מענטש, און שוואכט אפ זיין אמונה אינעם כח פון תפילה.

דער אמת איז אבער, אז מיר דארפן ווייסן און געדענקען אז די אויבנדערמאנטע איז נישט ריכטיג, נאר ביי יעדער זאך איז באשטימט פון הימל א צאל תפילות וויפיל מען דארף מתפלל זיין כדי דער מענטש זאל זוכה זיין דערצו, און ווילאנג עס איז נאכנישט אנגעקומען דערצו, קען ער עס נאכנישט באקומען. דעריבער זאל מען ווייסן, אז יעדע תפילה דערנענטערט די ישועה.

אויף די ווערטער פונעם פסוק יוֹצֵר הָרִים וּבֹרֵא רוּחַ וּמַגִּיד לְאָדָם מַה שֵּׂחוֹ (עמוס ד, יג), האט דער הייליגער רוזשינער זי"ע מפרש געווען אז דאס מיינט ווי פאלגנד: דער אויבערשטער איז דער וואס האט באשאפן די בערג, און א בארג איז דאך א הארטער זאך, און ער איז אויך דער וועלכער האט באשאפן די ווינטן, און די ווינט האט דאך נישט אין דעם קיין מַמָּשׁוּת, און פונדעסטוועגן זעען מיר אז די שטארקע ווינטן האבן דעם כח צו צוברעכן די בערג, און דערפון זעט מען אז דער ווינט איז שטארקער ווי א הארטער בארג. און דאס מיינט מַגִּיד לְאָדָם מַה שֵּׂחוֹ, דאס איז תפילה, וואס כאטש עס איז נאר לופט, פונדעסטוועגן האט עס א שטארקער כח צו צוברעכן און צו צורייסן שווערע גזירות פון איבער אונז.

אויף ווי ווייט איז דער כח פון דאווענען, זעען מיר אין די וואכעדיגע פרשה – ווייל משה רבינו האט אזויפיל מתפלל געווען אז ער זאל זוכה זיין אריינצוגיין אין ארץ ישראל, און כאטש משה האט געוואוסט אז די גזירה איז שוין נגזר געווארן איבער אים, פונדעסטוועגן האט ער געוואוסט אז דורכן כח פון תפילה איז מעגליך פאר אים צו מבטל זיין אפילו עפעס וואס איז נגזר געווארן און איז קלאר ארויסגעקומען פונעם מויל פון השי"ת. און ווען נישט וואס דער אויבערשטער האט געזאגט צו אים "אַל תּוֹסֶף דַּבֵּר אֵלַי עוֹד בַּדָּבָר הַזֶּה", וואלט ער ווייטער מתפלל געווען דערויף, ביז ער וואלט מבטל געווען די גזירה.

דאס איז א לימוד פאר יעדן איינציגן איד, ווי אימער ער געפינט זיך, אז אפילו אין דער שווערסטער מצב, וואס עס זעט אים אויס אז עוֹלָמוֹ חָשַׁךְ בַּעֲדוֹ און ער האט נישט קיין האפענונג אין זיין מצב, טאר ער אויך דעמאלטס נישט צווייפלען און נישט אויפגעבן פון צו בעטן רחמים, נאר ער זאל אנקלאפן אויף די שערי רחמים און אויסגיסן דאס הארץ מיט תפילות און פארגיסן טרערן אזוי ווי וואסער, ביז דער אויבערשטער וועט אויסהערן זיין געבעט, וִימַלֵּא מִשְׁאֲלוֹתֵינוּ בְּמִדָּה טוֹבָה יְשׁוּעָה וְרַחֲמִים.

(עפ"י טיב התורה – ואתחנן)

טיב ההודעות

מען קען הערן שמועס'ן און דרשות
פון מורנו ורבנו שליט"א - אין א עקסטערע נומער
אידיש: 073-2951321 לשה"ק: 073-2951320

יו"ר הוועדה הרוחנית: ר' יעקב רבינוביץ | עורך: ש. גולדשטיין

אבער אויך דער מהלך איז שווער. דער איד וועט וועלן פארשטיין אז אויב הקב"ה ווייסט אז אלעס איז גוט, פארוואס האט ער געגעבן פאר א איד אזא מצוה ווי תפילה?

די תשובה אויף די שאלה באקומט מען ווען מען קוקט אריין אין די ווערטער פון דער הייליגער בעש"ט אין צוואת הריב"ש, אז דער ענין פון תפילה איז נישט פאר די צער פון דעם מענטש - נאר פאר די צער השכינה, ווייל די שכינה האט צער ווען א איד האט צער.

די בחינה קען מען פארשטיין מיט א משל פון א קינד וואס האט ל"ע א קראנקהייט, און ער דארף איינעמען ביטערע טאבלעטן אז ער זאל האבן א רפואה.

דער טאטע געבט די טאבלעטן פאר דעם קינד, אבער די טאבלעטן זענען צי ביטער, דאס קינד קען עס נישט שלינגען.

אין אזא מינוט האט דער טאטע זייער אסאך צער פון דעם.

עס ווייטאגט אים אז דאס קינד קען נישט נעמען די היילונג, און די זעלבע בחינה איז דא ביי הקב"ה. דער רבוש"ע ברענגט די צרה פאר'ן מענטש ווייל ער זעט די טובה פון דעם איד, אבער ער איז זיך מצער אז זיין קינד ליידט, און ווען מיר זענען מתפלל בעטן מיר הקב"ה ער זאל אוועקנעמען אונזער צער, איז די תפילה נישט אויף אונזער צער - נאר אויף די צער השכינה וואס הקב"ה האט צער און אויף די צער בעטן מיר.

דאס איז די סגולה פון די תפילה, מיר בעטן אויף די צער השכינה, אז זיין צער און ווייטאג זאל אוועקגיין.

מיר דארפן וויסן אז אין דער רגע וואס מיר האבן געענדיגט דאווענען דארף מען צוריקגיין צו די פריערדיגע אמונה און גלייבן אז אלעס איז לטובה, און אלעס וואס הקב"ה מאכט און ברענגט אויף אים איז פאר זיין גוטס, און אז א מענטש קען נישט אייביג פארשטיין די חשבונות פון הקב"ה ווי דער פסוק זאגט [ישעי' נה, ח] כי לא מחשבותי מחשבותיכם ולא דרכיכם דרכי.

איך געדענק ווי אזוי איך האב זוכה געווען צו זען די הנהגה ביי דעם גרויסן צדיק ומקובל רבי פישל אייזנבאך זצ"ל דער ראש ישיבה פון 'שער השמים'.

ר' פישל האט געהאט א חשובער זון, א מחבר ספר, וועמען ער האט זייער ליב געהאט. עס האט זיך געמאכט און דער זון איז נעבעך קראנק געווארן און איז שפעטער אוועק פון די וועלט. אין די טעג איידער זיין פטירה האט ר' פישל מרעיש עולמות געווען און פארגאסן טרערן און איינגעריסן פאר אים, אבער אין דער רגע וואס זיין זון איז נפטר געווארן ל"ע, האט ער זיך געטוישט מקצה אל הקצה.

מיטאמאל האט ער ממש משנה צורה געווען. פון דאווענען און זארג איז ער געווארן רואיג און געלאסן, ווי עס וואלט גארנישט פאסירט.

די טויש איז געווען זייער בולֵט, און ווען דער ציבור איז געקומען צו די ניחום אבלים האט מען אים געפרעגט ווי אזוי ער האט געקענט מאכן אזא שנעלע און אזא דראסטישע טויש, האט ער געגעבן צו פארשטיין דער חילוק אין די צוויי מצבים סיי פאר די מחלה און שפעטער נאך די פטירה:

"אזוי לאנג ווי די נשמה איז געווען דא האב איך געהאט א חובה צו דאווענען און צו בעטן אז הקב"ה זאל מבטל זיין די גזירה, אבער אין דער רגע וואס מיין קינד איז מער נישט דא און מען קען שוין גארנישט טוישן - טוישט זיך מיין חובה.

"פון יעצט און ווייטער איז מיין חובה מקבל צו זיין אלעס באהבה, און דאס איז יעצט מיין פליכט, און איך דארף זיין בשמחה גלייבנדיג אז וואס הקב"ה טוט מיט מיר - דארף אזוי זיין.

מיר בעטן נישט אויף קיין נסיונות, אבער אז עס פירט זיך אזוי דארף מען קענען פונאדערשיידן צווישן די צוויי מצבים - צווישן א מצב ווען עס פאדערט זיך פון דעם איד איינצורייסן וועלטן, און צו די צייט ווען א איד דארף משלים זיין און מקבל זיין אלעס באהבה.

זאל הקב"ה געבן אז מען זאל זוכה זיין אז אלעס זאל אלעמאל גיין כשורה, און מען זאל קענען דינען הקב"ה מתוך עושר ואושר.

טיב ההשגחה

מעשיות אויף השגחה פרטית

געשריבן דורך לייענערס

'בכייה של חינם' די וואונד איז אוועקגעגאנגען

איך האב געכאפט א קליינער וואונד אין מיינע הענט, אין אנהייב האב איך געמיינט אז עס איז גארנישט, אבער ווען עס איז אריבער מער צייט און די ווייטאג איז געווארן שווערער און שווערער, האב איך זיך געוואנדן צו א דאקטאר ער זאל אונטערזוכן מיין פינגער.

דער דאקטאר האט אונטערגעזוכט מיין פינגער אבער ער האט נישט געטראפן אין איר עפעס עקסטער. ער האט באנדזאשירט די פינגער און איך האב געהאפט אז עס וועט אריבערגיין אבער עס איז נישט אריבער.

זעענדיג אז עס ווערט ערנסט, האט מיר דער דאקטאר געשיקט אויף אונטערזוכונג זאגנדיג אז עס איז מעגליך דא אין איר א געוויקס רח"ל.

מען האט מיר געשיקט צו גרעסערע דאקטוירים, איך האב באשטעלט אן אפוינטמענט, אבער די קומענדיגע אפוינטמענט איז געווען פריי צוויי חדשים ארום פון היינט.

איך האב געהאט אן אויסוועג צו גיין צו א פריוואטער דאקטאר, אבער דאס וואלט מיר געקאסט 4000 שקל, א סומע וואס איך האב זיך נישט געקענט ערלויבן.

זעענדיג אז איך האב נישט קיין אנדערע ברירה האב איך געווארט.

ביני לביני האב איך באשלאסן אז איך וועל דאווענען צו הקב"ה ער זאל מיר העלפן.

עס איז אריבער צוויי חדשים און איך בין געקומען צום דאקטאר פאר אן אונטערזוכונג. דער דאקטאר קוקט מיר איבער און זאגט מיר אז ער זעט נישט קיין שום געוויקס.

"אבער עס איז דאך קלאר געווען א געוויקס", זאגט ער מיר.

"אבער יעצט איז עס מער נישט דא".

איך האב איינגעזען אז דער כח פון תפילה האט מיר געהאלפן. עס האט מיר געבאדערט אז אין אנהייב האב איך זיך אזוי אפגערעדט שפירנדיג אז עס איז א בכיה של חינם. איך האב געהאט די הרגשה אז הקב"ה וויל מיר מכניע זיין, און נאך דעם וואס איך האב געזען אז איך קען גארנישט טון און זיך פארלאזט אויף הקב"ה האט מען מיר געשיקט די ישועה פון הימל.

[דערציילט דורך דער בעל המעשה: א. י. ב.]

די פאראינטערעסירטע צו מיט טיילן מזכה זיין את הרבים מיט מעשיות פון השגחה פרטית זאל שיקן צו ר' שמחה סמואלס אין פקס: 15326517922

כִּי עַם קָדוֹשׁ אַתָּה – היטן און הייליג האלטן די אויגן

"כִּי עַם קָדוֹשׁ אַתָּה לַה' אֱלֹקֶיךָ, בְּךָ בָּחַר ה' אֱלֹקֶיךָ לִהְיוֹת לוֹ לְעַם סְגֻלָּה, מִכֹּל הָעַמִּים אֲשֶׁר עַל פְּנֵי הָאֲדָמָה" ז, ו

אין די פרשה פון די וואך, לערנט אונז די הייליגע תורה אז מיר זאלן זיך היטן און האלטן הייליג, דורך **גְּדָרִים וּסְיָגִים** וועלכע דערווייטערן אונז פון די גוים און פון זייערע מעשים, וועלכע פולן אן דער וועלט מיט טומאה און אומריינקייט. און דער פסוק ערקלערט אויך די סיבה דערצו: "כִּי עַם קָדוֹשׁ אַתָּה לַה' אֱלֹקֶיךָ, בְּךָ בָּחַר ה' אֱלֹקֶיךָ לִהְיוֹת לוֹ לְעַם סְגֻלָּה מִכֹּל הָעַמִּים", דאס מיינט אז מיר אידן זענען נישט אזוי ווי זיי, נאר מיר זענען אפגעשיידט פון זיי מיטן גאנצן מציאות פון אונזער דערהויבענע נשמה, און דאס איידלקייט און געהויבנקייט פון אונזער נפש! – און דעריבער זענען מיר געצוואונגען זיך צו אכטונג געבן און זיך צו איינצוימען מיט **קְדוּשָׁה וְטָהֳרָה**.

שטייענדיג אין די העכסטע צייט פונעם הייסן זומער, ווען עס זענען דא אזעלכע וואס לאזן זיך ארויס אין די יעצטיגע טעג צו פארשידענע שפאצירן און נסיעות, איז דער פאסיגער צייט צו דערוועקן און באלייכטן הייליגע אידישע הערצער, אז מען זאל אין אכט נעמען ביי יעדן 'שפאציר' וואס מען לאזט זיך ארויס צוזאמען מיט די בני המשפחה, צו זיכערמאכן פון פאראויס, אז דער פלאץ איז פאסיג פארן גייסט פון **קְדֻשַּׁת עַם סְגֻלָּה**, אויך זאל מען זען וויאזוי מען קומט אן דארט – כדי די הייליגע אויגן זאלן חלילה נישט געשעדיגט ווערן!

א הארבע טעות האט זיך באזעצט ביי פילע מענטשן, מיינענדיג אז **שמירת עינים** איז נאר א 'מדת חסידות', וואס איז פאסיג בלויז פאר יחידים וועלכע זענען זייער ערליך... – דאס איז אבער א געפערליכע טעות! אזוי ווי מיר קענען זען פון די ווערטער וואס מיר ליינען יעדן טאג ווייניגסטנס צוויי מאל אין טאג ביי קריאת שמע (במדבר טו, לט): **"וְלֹא תָתוּרוּ אַחֲרֵי לְבַבְכֶם וְאַחֲרֵי עֵינֵיכֶם"**! – **דאס מיינט אז יעדן קוק אויף וועלכע מען טאר נישט קוקן, טראגט מיט זיך א באזונדער איסור דאורייתא! רחמנא ליצלן.**

דעריבער, יעדער איינער וואס איז א **שׁוֹמֵר נַפְשׁוֹ** און א **שׁוֹמֵר נֶפֶשׁ בֵּיתוֹ**, וועט זיי אוודאי נישט מכשיל זיין און נישט מטמא זיין זייערע אויגן דורכן זיי ברענגען צו אומגעוואונטשענע ערטער חלילה.

אין זכות פון **שמירת עינים** אין די יעצטיגע טעג, וועלן מיר זוכה זיין אנצוקומען צו די הייליגע **אלו"ל** טעג הבאים לקראתנו לשלום, צום גוטן, בקדושה וטהרה, אמן.

–>•<–

א חשוב'ער יונגערמאן, א תלמיד חכם וירא שמים, וועמענ'ס זון איז ל"ע קראנק געווארן מיט די שרעקליכע מחלה, ה' ירחם, האט אים געדארפט נעמען איינמאל א וואך צום **'איכילאוו'** שפיטאל אין די שטאט **'תל אביב'** יצ"ו, פאר א סעריע מעדעצינישע באהאנדלונגען, כדי ארויסצושניידן די שרעקליכע געוויקס וואס האט זיך צושפרייט אין זיין קערפער ל"ע, און האט שוין אנגעהויבן זיך צו פארשפרייטן אין גאר-וויכטיגע גלידער פון זיין קערפער, ה' ישמרנו.

אינדערצייט פון איינס פון די באהאנדלונגען, איז דער יונגערמאן געזעצן אינעם קליינעם בית המדרש דארט אין שפיטאל, ווארטנדיג אז די באהאנדלונג פון זיין קינד זאל אריבערגיין. אט זעט ער פאר זיך אויפן טיש, דעם הייליגן ספר **"שומר אמונים"**, וואס איז נתחבר געווארן דורך **הרה"ק רבי אהרן ראטה זצוק"ל זי"ע**. צוליב נייגעריגקייט, האט ער אנגעהויבן צו בלעטערן אביסל אינעם ספר, און וויבאלד דאס הארץ איז געווען מער אפן צוליב זיין מצב, זענען די הייליגע ווערטער פונעם פארכטיגן צדיק, וואס זענען ארויסגעקומען פון א פלאמעדיגע הארץ, אריינגעגאנגען אין זיין הארץ, און פון דעמאלטס האט ער אנגעהויבן צו לערנען אינעם הייליגן ספר, יעדן מאל וואס ער איז דארט אריינגעגאנגען אינעם בית המדרש, ווען יעדן מאל וואס ער האט געלערנט אינעם ספר האט ער געשפירט ווי זיין נפש ווערט מקושר אינעם הייליגן ספר, און אויך האט ער געפילט ווי ער ווערט מקושר אינעם הייליגן צדיק וואס האט עס צוזאמגעשטעלט, אן אפילו צו וויסן ווער ער איז געווען.

איין טאג, ווען ער האט געלערנט אינעם הייליגן ספר, איז ער אנגעקומען צו א פארכטיגער שטיקל, חֹצֵב לַהֲבוֹת אֵשׁ, וועלכער רעדט פונעם גרויסקייט פון **'שמירת עינים'**. וְזֶה לְשׁוֹן קָדְשׁוֹ (מאמר הבטחון והתחזקות, בתוך הדברים): "אִם אָדָם הוֹלֵךְ בַּשּׁוּק הָרוֹצֶה לִשְׁמוֹר עֵינָיו, וְהַיֵּצֶר עַל פִּי רוֹב מְסִיתוֹ שֶׁצָּרִיךְ לְהִסְתַּכֵּל לְכָאן וּלְכָאן, וְלִרְאוֹת זֶה הָאִישׁ וְזֶה הָאִישׁ. – כַּמּוּבָא בְּשֵׁם צַדִּיקֵי קַמָּאֵי, שֶׁאִם הוֹלֶכֶת אֵיזֶה חֲצוּפָה בַּשּׁוּק, כִּי זֶה שֶׁאֵינָן הוֹלְכוֹת בְּתַהֲלוּכוֹת הַצְּנִיעוּת נִקְרֵאת 'זוֹנָה חֲצוּפָה' בָּזֶה הַפְּרָט, שֶׁמּוֹרֶדֶת בְּהִלּוּךְ בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַצְּנוּעוֹת, וְכָל שֶׁכֵּן הַחֲצוּפוֹת מַמָּשׁ, מְלַוֶּה אוֹתָן כַּמָּה אֲלָפִים וּרְבָבוֹת חִיצוֹנִים וּקְלִיפּוֹת אֶת זוֹ הַחֲצוּפָה וכו'. וְלָכֵן אַשְׁרֵי לְהָאִישׁ **שֶׁעוֹצֵם עֵינָיו מֵרְאוֹת בְּרָע, אֲשֶׁר לֶעָתִיד לָבוֹא יִזְכֶּה לִרְאוֹת פְּנֵי הַשְּׁכִינָה בַּעֲבוּר מְסִירוּת נֶפֶשׁ שֶׁנִּזְהַר מִלְּהִסְתַּכֵּל, וִיהֵא מְחִיצָתוֹ גָּדוֹל מִמַּלְאָכִים נוֹרָאִים וכו'**. וְהָרוֹצֶה לִשְׁמוֹר עֵינָיו יְחַזֵּק לִבּוֹ בְּבִיטָּחוֹן בַּה', הֲגַם שֶׁנִּדְמֶה לוֹ שֶׁצָּרִיךְ לְהִסְתַּכֵּל לְכָאן וּלְכָאן, אִם ה' יִרְצֶה יַזְמִין לוֹ זֶה הָאִישׁ שֶׁמְּבַקֵּשׁ מִמֵּילָא, כִּדְכְתִיב (איוב כב, כט) **'וְשַׁח עֵינַיִם יוֹשִׁיעַ' – הקב"ה מוֹשִׁיעַ לָזֶה הַשַּׁח עֵינַיִם בְּכָל דָּבָר שֶׁיִּצְטָרֵךְ"**, ביז אהער לשון קדשו, זעט דארט ווייטער זיינע זיסע ווערטער און איר וועט האבן גרויס פארגעניגן.

דער אויבנדערמאנטער יונגערמאן האט געלערנט דעם שטיקל איינמאל און נאכאמאל, ביז די ווערטער האבן אריינגעדרינגען אין זיין הארץ און זעל, און ער האט גענומען מאכן א געוואלדיגן חשבון הנפש צו זיך, וויבאלד לעצטנס פארט ער דאך אסאך מאל קיין **תל אביב** וויבאלד זיין זון האט געדארפט אפט זיין דארט אין שפיטאל, און דאס גאנצע פלאץ איז דאך פול מיט שרעקליכע טומאה און פריצות, און ער האט געטראכט צו זיך ווי פאלגנד: **וויאזוי קען איך דורכגיין אט די טמא'נע געסער? אויף וואספארא שטייגער פאר איך מיט אזעלכע אויטאבוסן? און אנשטאט צו הייליגן דעם נאמען פון השי"ת דורכן היטן די אויגן און די מחשבה, טו איך צוברענגען א חילול השם בַּסֵּתֶר וּבְגָלוּי, רחמנא ליצלן!**

פון זיינע אויגן האט גענומען פליסן א טייך פון טרערן, זיצנדיג דארט אינעם ליידיגן שול אין שפיטאל, און ער האט זיך אפגעלאדנט זיין ביטע הארץ פארן הייליגן באשעפער. ער איז געזעצן מיט אן אמת'ע **התבודדות** פארן אויבערשטן, מיט ריינע תשובה און חרטה אויפן עבר, און מיט א שטארקע קבלה אויף ווייטער, אז ער וועט הייליגן אלע דורכגענג וואס די השגחה עליונה האט אים צוגעפירט, און היטן זיינע אויגן הייליג! גלייך אויפן ארט האט ער זיך מסדר געווען א סדר-לימוד צו לערנען, פארנדיג אויף די וועגן.

דער טייערער יונגערמאן איז געשטאנען אין דעם, און הייליג געהיטן זיין וואונדערליכע קבלה, און אין די נאנטע טעג איז געשען א געוואלדיגע מהפיכה אינעם שטייגער פון זיינע נסיעות, און ער האט זיך שטארק געהיטן די אויגן אויפן וועג.

און וואונדער – א קורצע צייט שפעטער, איז געשען א וואונדערליכער נס און דער צושטאנד פון זיין זון האט זיך שטארק געטוישט. די שטארקע הבטחה פונעם הייליגן שומר אמונים איז פולשטענדיג מקוים געווארן! ווען דער גאנצער מעדעצינישע שטאב ["צוות רפואי"] האט נישט געקענט גלייבן וואס עס איז דא געשען. איין טאג, איז ער געלאדנט געווארן צום אפיס פונעם גרויסן פראפעסאר, דירעקטאר פונעם שפיטאל אפטיילונג וואו זיין זון האט זיך געפינען. דער דירעקטאר האט אים דארט אפגעווארט צוזאמען מיט די בעסטע דאקטוירים. זיי האבן אויסגעשפרייט פאר אים די לעצטיגע בילדער און דאקומענטן, ארויסגייענדיג פון התפעלות פונעם וואונדערליכן טויש אינעם צושטאנד פונעם קינד. עס איז קלארגעשטעלט געווארן, אז די גאנצע מחלה מיט אלע אירע אפצווייגן, זענען פולשטענדיג פארשוואונדן געווארן, אזוי ווי עס איז דארט קיינמאל נישט געווען!

נאכן מאכן א ווייטערדיגע אונטערזוכונג, האט מען קלאר געזען אז עס איז גארנישט געבליבן פונעם מחלה, און דאס קינד איז אהיימגעשיקט געווארן געזונט און שטארק, לאורך ימים ושנים טובות!

אט די וואונדערליכע מעשה, האט מיר דערציילט דעמאלטס בְּשַׁעְתּוֹ, וועלכער איז אנוועזנד געווען דארט אין שפיטאל, אינעם זעלבן טאג וואס דער קינד איז אהיימגעשיקט געווארן, און דער גאנצער אפטיילונג האט געפייערט פאר אים א 'מסיבת פרידה' פון גרויס התפעלות אויפן וואונדערליכן נס...

שפעטער איז דער וואונדערליכער נס שטארק פארשפרייט געווארן, און האט צוגעברענגט א געוואלדיגער קידוש השם, ווען עס איז באוואוסט געווארן אז די ישועה איז צושטאנד געקומען אין זכות פון שמירת עינים! פילע אידן האבן זיך געשטארקט דורך די מעשה, אין שמירת עינים און היטן די קדושה פון די וועגן, וְשַׁח עֵינַיִם יוֹשִׁיעַ! ווי די קלארע הבטחה פונעם הייליגן שומר אמונים זיעועכי"א.

–>•<–

די פאלגנדע מעשה איז פארגעקומען ביי איינער פון די גדולי ירושלים וועלכער

המשך אין עמוד ד'

>>> | טיב המעשיות | המשך פון עמוד ג' |

האט געדארפט אנקומען צום ארטיגן באנק, כדי צו ערלעדיגן עפעס וויכטיג. אט דער באנק געפינט זיך אין גאר א רוישיגן **ביזנעס צענטער**, וואו מען מוז האבן גרויס **שמירת עינים.**

דער גבאי וועלכער האט באגלייט דעם חשוב'ן רב אין זיין אויטא, האט געזאלט אריינגיין אין באנק און מסדר זיין דעם גאנצן ענין פארן רב אויפן בעסטן שטייגער, וויבאלד דער רב זעלבסט האלט זיך צוריק פון אריינגיין אין באנק צוליב די צומישעניש פון מענער און פרויען א.ד.ג. דער רב איז דערווייל געבליבן ווארטן אין קאַר אויפן גבאי, ביז ער וועט אים ארויסברענגען די דאקומענטן צו חתמ'נען דערויף, און דערנאך וועלן זיי ווייטער פארן צו זייער ציל.

דער געטרייער גבאי האט נישט געקענט גרינג טרעפן א גוטן ארט צו שטעלן זיין אויטא נאנט צום באנק, כדי דער רב זאל דארט קענען ווארטן ביז ער וועט צוריקקומען. – אבער נישט ווייט פון דארט, איז געשטאנען א געהעריגער **פארקינג ארט**, דארט האט מען אבער געפאדערט א הויכן באצאלונג פאר יעדן האלבע שעה.

אינדערצייט וואס דער גבאי האט געזוכט א גוטן ארט זיך צו שטעלן מיטן אויטא, האט דער גבאי פלוצלונג באמערקט אינמיטן גאס, זייער נאנט צום באנק, אן אויטא וואס האלט ביים ארויסגיין און באפרייען דעם פלאץ. דער גבאי האט זיך שטארק געפריידט מיט די 'מציאה', און ער האט געזאגט צום רב: אט האבן מיר ב"ה א גוטן פלאץ צו שטיין, אומזיסט, דא אינמיטן גאס! האפטנליך וועל איך קענען מאכן 'פראטעקציע' ביים דירעקטאר פונעם באנק, און לכבודו פונעם רב וועט ער צושטימען מסדר צו זיין אלעס ווי שנעלער, און מיר וועלן גלייך קענען פארן ווייטער!

דער צדיק האט אבער באמערקט, אז דער פלאץ וואו דער גבאי האט זיך געוואלט שטעלן, איז נישט קיין ריינער ארט, וויבאלד עס איז נאנט צו דעם גאנצן 'תערובת' וואס טוט זיך אפ אין גאס. – דעריבער האט דער צדיק ענדערש מוותר געווען אויפן 'גוטן פארקינג' וואס מען האט געפינען, און ער האט געזאגט צום גבאי: עס לוינט נישט פאר די ביסל געלט וואס מען וועט פארדינען, אריינצוגיין אין אזא **מקום נסיון**, אפילו פאר א קורצער צייט... ענדערש וועלן מיר מסדר זיין א פארקינג אינעם נאנטן שטח, און באצאלן די געפאדערטע סומע! איך בין גרייט אפילו צו צאלן **טויזנט דאלער** (1000$) און נישט נכשל ווערן אפילו איינמאל אין די מצוה פון "וְלֹא תָתוּרוּ אַחֲרֵי לְבַבְכֶם וְאַחֲרֵי עֵינֵיכֶם"!

דער מוסר השכל וואס מיר לערנען ארויס איז, אז מיר דארפן ארויסנעמען א קל וחומר פון די מעשה, אז אויב אט דער עלטערער רב וועלכער איז שוין אן עלטער־זיידע צו אור־אייניקלעך, האט מורא געהאט פון איין בליק, און איז גרייט ארויסצונעמען קנאקעדיגע 1000$ פון זיין קעשענע כדי צו גראטעוועט ווערן פון דעם נסיון. – וואס זאלן מיר שוין זאגן, אֱזוֹבֵי קִיר, וועלכע זענען ארומגערינגלט מיט פעקלעך נסיונות ביז איבערן קאפ!

בְּסוֹפוֹ שֶׁל דָּבָר, האט די השגחה עליונה צוגעפירט אז דער חשוב'ער רב דער צדיק זאל משפיע זיין פון זיין קדושה און מקרב זיין אויך נאך אידישע קינדער, וויבאלד אין באנק האט מען אפגעזאגט דעם פארלאנג אז דער רב זאל קענען חתמ'נען די דאקומענטן אינדרויסן פונעם באנק, טענה'נדיג אז די חתימה מוז פארקומען אינעווייניג אין פארנט פון די אויגן פון די באנק־איינגעשטעלטע, אזוי האט דער גבאי נישט געהאט קיין אנדער ברירה, נאר ער האט געדארפט אריינרופן דעם רב אינעווייניג אין באנק.

ווי נאר דער חשוב'ער רב האט זיך דערנענטערט צום טישל צו חתמ'נען, האט ער באמערקט אז עס שטייט דארט אן 'איינגעשטעלטע' וועלכע איז געווען אנגעטון נישט צניעות'דיג. דער רב דער צדיק האט אראפגעלאזט זיינע אויגן ביז צו דער ערד ממש, און אזוי האט ער זיך דערנענטערט צום טישל. אבער ממש אין די לעצטע מינוט, נאך איידער דער רב האט גע'חתמ'עט, איז פלוצלונג אנגעצינדן געווארן די נאטורליכע בושה וואס א אידישע טאכטער פארמאגט אין זיך פון אייביג אן. זי האט זיך אויפגעשטעלט, אריינגעגאנגען פאר א מינוט אין א זייטיגן צימער, און איז צוריקגעקומען א קורצע צייט שפעטער, זייענדיג אנגעטון אין א פאסיגן מלבוש! – די קדושה וואס האט געשיינט פונעם רב'ס געזיכט, האט אין איר אנגעצינדן דעם נקודה פנימית, און די לויטערע נשמה איז אנטפלעקט געווארן מיט איר פולן פראכט, און אריינגעשריגן אין די טיפענישן פון איר הארץ: "כִּי עַם קָדוֹשׁ אַתָּה"!

-> • <-

הרה"צ רבי יוסף ציינווירט זצ"ל, איז געווען שולדיג די סומע פון **צוואנציג ש"ח** פאר איינער פון די מתפללים פונעם בית המדרש, ער האט אבער נישט געוואוסט פונקטליך פאר וועמען ער דארף עס אפגעבן. אזוי האט ער זיך עטליכע מאל ארומגעדרייט אין שול, אהין און אהער, זוכנדיג דעם מענטש, עס איז אים אבער נישט געלונגען.

רבי יאסל איז געווען זייער אומרואיג דערפון, און באזארגטערהייט האט ער נאכאנאנד פראבירט אויסגעפינען פון יעדן איינעם, אויב מעגליך איז ער דער מענטש פאר וועמען ער איז שולדיג די געלט.

האבן די מתפללים אים געפרעגט: פארוואס זענט איר אזוי באזארגט, און איר געפינט נישט קיין מנוחה דערפון? – מיטן אויבערשטנ'ס הילף וועט מען דאך יענעם טרעפן, פריער אדער שפעטער! און איר וועט אים קענען באצאלן דעם חוב.

האט אים רבי יאסל געענטפערט בְּחָכְמָתוֹ: איך האב מורא, טאמער צוליב אט די 'נארישע' צוואנציג שקלים וועל איך דארפן אראפקומען בגלגול נאכאמאל אויף דער וועלט. [אזוי ווי עס איז באוואוסט פונעם **בעל שם טוב הקדוש זי"ע** אז צומאל דארף מען צוריקקומען בגלגול כדי צו באצאלן חובות]. – און איך האב זייער מורא פון די שווערע נסיונות פון '**חטאת נעורים**', טאמער וועל איך זיי נישט קענען ביישטיין אין אט דעם שווערן דור פרוץ...!

לְפִי דַּרְכֵּנוּ לערנען מיר זיך ארויס דערפון א טאפלטע לערנונג: ערשטנס, ווי שטארק דארף מען אכטונג געבן אפילו אויף א חוב פון 20 ש"ח כדי מען זאל נישט דארפן צוריקקומען בגלגול צו דער וועלט! און צווייטנס, ווי שטארק דארף מען מורא האבן פון די שווערע נסיונות פון 'שמירת עינים' וַאֲבִיזַרְיְהוּ, וַאֲבִיזְרֵי אֲבִיזַרְיְהוּ – יִשְׁמַע חָכָם וְיוֹסִיף לֶקַח.

די ספעציעלע טעלעפאן ליניע צו באשטעלן די ספרים פון 'מכון טיב'
פון הגה"צ רבי גמליאל הכהן רבינוביץ שליט"א
0733-22-76-09 קלינגט אריין • באשטעלט • דעליווערי פריי פון אפצאל - ביז צו אייער שטוב!